

PETER ROBINSON

UITSCHOT

LITERAIRE THRILLER

‘Briljant! *Uitschot* is van hetzelfde hoge niveau als alle vorige Inspecteur Banks-boeken. Dit zal je nog lang bijblijven.’

– Jeffery Deaver

Over het boek

Voor inspecteur Alan Banks lopen werk en privé op heftige, angstaanjagende wijze door elkaar wanneer zijn dochter Tracy verliefd wordt op Jaff McCready, het vriendje van haar vriendin Erin. Jaff is een charmante jongeman, die onder zijn knappe uiterlijk een ijskoude, zieke geest verbergt. Daar komt Tracy zelf ook achter – wanneer het al te laat is.

Terwijl Banks op vakantie is, wordt er tussen Jaffs spullen een geladen pistool gevonden. Jaff slaat op de vlucht en sleurt Tracy met zich mee. De twee verschuilen zich in haar vaders huis. Voordat Tracy beseft hoe ernstig de situatie eigenlijk is, is ze Jaffs gijzelaar geworden. De radeloze Alan Banks staat vervolgens voor een bijna onmogelijke opdracht: de liefde voor zijn dochter, die gevangen wordt gehouden in zijn eigen huis, niet in de weg te laten staan van zijn werk als politiemann. Wie is slimmer, de doorgewinterde vader of de gewetenloze bad boy?

De pers over de auteur en het boek

‘Briljant! *Uitschot* is van hetzelfde hoge niveau als alle vorige Inspecteur Banks-boeken. Deze zal je nog lang bijblijven.’ – Jeffery Deaver

‘Spanning, mooie dialogen, prachtige personages en humor. Robinson heeft het allemaal.’ – *Algemeen Dagblad*

‘De schrijver heeft minstens zoveel oog voor de personages als voor de intrige.’ – *VN’s Detective & Thrillergids*

‘Angstaanjagende, indringende en uiterst verfijnde meesterwerkjes.’ – Dennis Lehane

Over de auteur

Peter Robinson werd geboren in Yorkshire, Engeland. Na zijn studie Engels aan de universiteit van Leeds verhuisde hij naar Canada, waar hij nog steeds woont. Met zijn boeken won hij tweemaal de Arthur Ellis Award, de Macavity Award, de Grand Prix de Littérature Policière en de Martin Beck Award.

Van dezelfde auteur

Stille blik

Nachtlicht

Tegenstroom

Zondeval

Schijnbeeld

Woensdagkind

Verdronken verleden

Kil als het graf

Nasleep

Onvoltooide zomer

Vuurspel

Drijfzand

Hartzeer

Duivelsgebroed

Overmacht

Lijdensweg

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Colofon

Oorspronkelijke titel

Bad Boy

© Peter Robinson, 2010

© 2009 by Eastvale Enterprises Inc.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Vertaling

Valérie Janssen

Omslagbeeld

Dylan Baker/Arcangel Images/HH

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2011 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN paperback 978 90 229 9926 4

ISBN e-book 978 90 449 6099 0

NUR 305

Peter Robinson

Uitschot

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Aan het eind van augustus vormde het drassige platteland van Yorkshire een prachtig palet van groen en goud onder een blauwe lucht vol witte wolkenkrabbels. Joost mocht weten hoe de boeren erin waren geslaagd te maaien en het hooi tot balen te verwerken, want het leek alsof het al dagenlang aan één stuk door regende, maar op de een of andere manier was het hen toch gelukt en de weilanden lagen vol met keurige cilinders van stro. Felgekleurde tractoren doorploegden de stoppelige velden en veranderden de aarde in een donker drabbig bruin. De geur van de recente oogst en de kilte van de ophanden zijnde herfst vermengden zich in de milde lucht. Op de heide stond de paarse erica in bloei. Zwaluwen verzamelden zich op de draden tussen de telefoonpalen langs de wegen ter voorbereiding op hun lange vlucht naar Zuid-Afrika.

Met nog een paar kilometer te gaan tot ze op haar werk was wenste Annie Cabbot vanuit het diepst van haar hart dat ze met hen mee kon. Een paar dagen lang giraffen, zebra's, luipaarden, leeuwen en olifanten fotograferen en schetsen in een wildreservaat zou haar ontzettend veel goed doen. Wellicht afgesloten met een bezoek aan het wijng gebied, en de gelegenheid om te genieten van de heerlijke keuken in Kaapstad en het nachtleven daar.

Het zat er helaas niet in. Ze had vrijwel al haar vakantiedagen van dat jaar al opgebruikt, op een paar dagen na die ze wilde bewaren voor een paar lange weekenden tussen nu en kerst. Bovendien kon ze zich een bezoek aan Zuid-Afrika helemaal niet veroorloven; zelfs een korte vakantie in Blackpool kon er nauwelijks van af. De zwaluwen hadden maar mazzel.

Ongeveer een kilometer voor de grote rotonde aan de zuidkant van Eastvale kwam het verkeer tot stilstand en toen Annie eindelijk zo dichtbij was dat ze de kleine aanrijding kon zien die het oponthoud veroorzaakte, was ze te laat voor haar werk. Er was al een politieauto ter plekke, dus ze vond dat ze rustig verder kon rijden en de explosieve situatie tussen de twee bestuurders, die met geheven vuist naast hun auto tegen elkaar stonden te schreeuwen, best aan de

agenten in uniform kon overlaten. Het verkeer was niet haar pakkie-an. Annie zocht een weg door de steeds dichter verstopte, drukke straten rond de hogeschool, waar een paar zomerstudenten met een rugzak om hun schouders op hun gemak door het park naar hun ochtendcolleges wandelden. Ze reed door een lange, smalle straat met drie verdiepingen tellende, victoriaanse huizen van rode baksteen die grotendeels waren omgebouwd tot studentenflats, naar Market Street. Toen ze bij het plein aankwam, sloeg ze het smalle weggetje in dat tussen de gebouwen door liep en ze parkeerde haar auto aan de achterkant van het politiebureau met zijn gevel in tudorstijl. Ze groette een paar agenten die stiekem buiten een sigaretje stonden te roken, haalde haar pas door de gleuf bij de achteringang en ging het hoofdbureau van de westelijke divisie binnen.

Toen ze de gemeenschappelijke werkruimte van de afdeling Ernstige Delicten betrad, werd ze door enkelen begroet. Geraldine Masterson, een nieuwe agente die nog in haar proeftijd zat, vertelde haar dat Winsome Jackman en Doug Wilson – die dankzij zijn bijna griezelige gelijkenis met Daniel Radcliffe bij de meeste van zijn collega's bekendstond als Harry Potter – al onderweg waren om getuigen te horen van de aanrijding op Lyndgarth Road waarbij de veroorzaker was doorgereden. Door het ongeluk waren twee tieners in het ziekenhuis beland en de ongetwijfeld ontzettend geschrokken bestuurder zat waarschijnlijk thuis te wachten tot er werd aangebeld, wensend dat hij dat laatste drankje 'voor onderweg' maar niet had genomen.

Voordat Annie veel vooruitgang had kunnen boeken met het papierwerk dat zich op haar bureau had opgehoopt, ging haar telefoon. Ze legde haar pen neer en nam op. 'Met inspecteur Cabbot.'

Het was de brigadier die de balie bemande. 'Er is hier iemand die inspecteur Banks wil spreken,' zei hij. 'Een mevrouw Doyle.' Er viel een korte stilte waarin de brigadier aan de gedempte stemmen te horen, overlegde met de bezoeker. 'Mevrouw Juliet Doyle,' vervolgde hij toen. 'Ze zegt dat ze de inspecteur kent. En dat het dringend is.'

Annie zuchtte diep. 'Vooruit dan maar,' zei ze. 'Stuur haar maar naar boven en laat iemand haar naar het kantoor van inspecteur Banks brengen. Daar hebben we iets meer privacy.'

'Komt voor elkaar, inspecteur.'

Annie sloeg de dikke map met misdaadstatistieken op haar bureau dicht en liep door de gang naar Banks' kantoor. Ze was er de laatste tijd een paar keer geweest en had dat nog onbehaaglijker gevonden dan de korte bezoeken aan zijn cottage om de planten water te geven, pakjes en folders naar binnen te brengen, en te controleren of alles in orde was. Door de kille stilte en de wat mufte lucht in het kantoor was Banks' afwezigheid nog tastbaarder. Zijn

bureau was leeg, afgezien van zijn computer die al heel lang niet aan was geweest. Op een van de boekenplanken stond een cd-speler met radio zwijgzaam naast een paar beduimelde paperbacks van Kingsley Amis die hij een paar dagen voor zijn vertrek in de tweedehandsboekwinkel op het plein had gekocht. Annie schoof het computerscherm opzij, zodat ze de persoon die straks tegenover haar zat ongehinderd kon aankijken. Een jonge agent klopte op de deur en liet de vrouw binnen.

‘Ik dacht dat dit Alans kantoor was,’ zei Juliet Doyle. ‘Zijn naam staat op de deur. Wie bent u? Ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik heb specifiek om Alan gevraagd.’

De vrouw, die de kleine kamer met schokkerige, vogelachtige beweginkjes in zich opnam, maakte een zenuwachtige indruk, vond Annie. ‘Inspecteur Banks is op vakantie,’ legde ze uit. Ze stond op en stak haar hand uit. ‘Ik ben inspecteur Annie Cabbot. Wat kan ik voor u doen?’

‘Ik... ik weet het niet. Ik verwachtte eigenlijk dat ik Alan te spreken zou krijgen. Dit is allemaal nogal...’ Juliet speelde nerveus met de ketting om haar nek. Er hing een zware hanger van goud met jade aan die in de enigszins sproetige V tussen haar borsten rustte. Ze was waarschijnlijk halverwege de veertig, schatte Annie, en modieus gekleed in kleding die absoluut afkomstig was uit een winkel die je niet snel in het Swainsdale-winkelcentrum zou aantreffen, maar eerder in Harrogate of York; ze had golvend blond haar met donkere wortels, smaakvolle make-up, was nog steeds aantrekkelijk en blijkbaar niet bang om een beetje décolleté te tonen. Haar rok hing beschaafd tot op de knie waaronder fraaie, taps toelopende benen zichtbaar waren en ze droeg een beige suède jasje met een elegante zandlopersnit. Annie vroeg zich af of ze een oogje had op Banks of dat ze misschien iets hadden gehad.

‘Neemt u alstublieft plaats,’ zei Annie. Na een korte aarzeling ging Juliet op het puntje van de stoel tegenover haar zitten. ‘Is het iets waarmee ik u kan helpen of gaat het om iets persoonlijks?’

‘Daarom hoopte ik juist dat ik Alan kon spreken,’ zei Juliet. ‘Ziet u, het is eigenlijk een beetje van allebei. O, wat is dit lastig. Wanneer komt hij terug?’ ‘Volgende week pas, ben ik bang.’

Juliet Doyle speelde nog steeds met haar ketting en leek hier even over na te denken, alsof ze overwoog of de kwestie zo lang kon wachten.

‘Wilt u misschien een kopje thee? Of koffie?’ vroeg Annie.

‘Nee, dankuwel.’

‘Als ik niet weet waarover het gaat, kan ik u niet helpen,’ ging Annie verder. ‘U zegt dus dat de kwestie zowel iets voor de politie is als iets persoonlijks?’ Juliet knikte. ‘Daarom is het ook zo lastig. Ziet u, Alan zou het wel begrijp-

pen.’ Ze had haar aandacht van de ketting naar de reusachtige diamanten ring aan de middelvinger van haar linkerhand verplaatst en draaide deze nu voortdurend om en om. Haar nagels waren kortgeknipt en roze gelakt.

‘En als u het nu eens probeert?’ zei Annie. ‘Vertelt u me maar gewoon wat het probleem is.’

‘Alan zou wel weten wat hij moest doen.’

Annie leunde achterover in haar stoel en sloeg haar handen achter haar hoofd in elkaar. Ze had het idee dat dit weleens een lange zit kon worden. ‘U zou bijvoorbeeld kunnen beginnen met me te vertellen wat voor relatie u precies met inspecteur Banks heeft.’

Juliet keek verrast op. ‘Relatie? We hebben helemaal geen relatie.’

‘Waar u hem van kent, bedoelde ik eigenlijk.’

‘O. Juist. Ik snap het. Ja. Sorry. We zijn burens. Waren burens.’

Annie wist toevallig dat Banks in zijn cottage in Grately geen directe burens had en nam dus aan dat Juliet Doyle doelde op vroeger, misschien wel toen hij in Laburnum Way woonde, een zijstraat van Market Street op ongeveer anderhalve kilometer van het politiebureau. Banks woonde daar echter al tien jaar niet meer. Hadden ze al die tijd contact gehouden? Was haar soms iets ontgaan? ‘Wanneer was dat precies?’ vroeg ze.

‘Toen Sandra en hij nog bij elkaar waren. Ik vind het nog steeds heel tragisch dat ze zo uit elkaar zijn gegaan, u niet? Zo’n fantastisch stel.’

‘Ja,’ zei Annie, die zelf alleen vernederende, angstaanjagende ervaringen met Sandra had.

‘Hoe dan ook,’ vervolgde Juliet. ‘We waren vrienden en burens. Daarom dacht ik dat hij me misschien wel kon helpen.’

‘Mevrouw Doyle,’ zei Annie. ‘Als dit een politiekwestie is, moet u het me echt vertellen. Verkeert u misschien in moeilijkheden?’

Juliet kromp in elkaar alsof ze onverwacht op haar schouder werd getikt.

‘Moeilijkheden? Ik? Nee. Natuurlijk niet.’

‘Wat is er dan?’

Juliet liet haar blik zoekend door het kantoor glijden alsof ze dacht dat Banks zich misschien achter een dossierkast of in een muurkast had verstopt. ‘Weet u heel zeker dat Alan er niet is?’

‘Absoluut zeker. Dat heb ik u toch al gezegd? Hij is op vakantie.’

Juliet draaide haar diamanten ring nogmaals om en liet een lange stilte vallen. Precies op het moment dat Annie besloot om op te staan en haar de deur te wijzen, gooidde ze eruit: ‘Het gaat over Erin.’

‘Erin?’

‘Ja. Onze dochter. Van mijn man en mij, bedoel ik. Patrick. Hij heeft me hiernaartoe gestuurd. Zelf is hij thuisgebleven. Bij Erin.’

‘Is Erin in moeilijkheden?’

‘Dat denk ik wel, ja. Je weet gewoon niet meer wat ze tegenwoordig allemaal uithalen, hè? Hebt u kinderen?’

‘Nee.’

‘Tja, dan kunt u dat natuurlijk niet weten. Het is heel gemakkelijk om ouders overal maar de schuld van te geven, zoals dat in kranten en op televisie gebeurt. Maar als je gewoon van niets weet...’ Ze maakte haar zin niet af. ‘Ik zal even wat thee laten brengen,’ zei Annie. Het oude, vertrouwde Engelse oplapmiddel, dacht ze, terwijl ze de hoorn van de haak nam en vroeg of er een pot kon worden gebracht, een lekker kopje thee. Het was duidelijk dat dit wel even ging duren en misschien had Juliet Doyle geen behoefte aan een kopje, maar Annie zeker wel. Met een beetje geluk kregen ze er een paar chocoladekoekjes bij.

‘Erin woont in Leeds,’ zei Juliet. ‘In Headingley. Bepaald geen poel des verderfs, zou je toch denken, maar daar zou u nog van opkijken.’

‘Het kan een gevaarlijk stad zijn als je niet oplet, net als de meeste andere grote steden,’ merkte Annie op. ‘Ik moet u echter wel waarschuwen dat we in North Yorkshire zijn. Als het probleem zich in Leeds heeft voorgedaan, moet u...’

‘Nee, nee. Dat is het niet. U begrijpt het niet.’

Nee, natuurlijk begrijp ik het niet, dacht Annie knarsetandend. Je moet verdomme gedachten kunnen lezen om het te begrijpen. ‘Vertelt u het me dan maar eens,’ zei ze.

De thee werd gebracht. Een welkome onderbreking. Helaas geen chocoladekoekjes. Normaal gesproken zou Annie erom hebben gevraagd of een opmerking hebben gemaakt tegen de jonge agent die met het dienblad binnenkwam, maar het gaf geen pas om in het bijzijn van Juliet Doyle moeilijk te gaan doen over zoiets onbenulligs als het ontbreken van chocoladekoekjes.

‘Erin is een keurig meisje. Ik denk dat ze verkeerde vrienden heeft,’ zei Juliet. Ze nam het kopje aan dat Annie haar overhandigde en deed er met licht bevende handen melk en suiker in.

‘Hoe oud is ze?’

‘Vierentwintig.’

‘Werkt ze?’

‘Ja. Ze is serveerster. Het is een keurig restaurant. Heel exclusief. Het staat in The Calls met al die dure nieuwe luxe hotels en flats aan het water. Ze verdient niet slecht. En toch...’ Ze haalde haar schouders op.

‘Toch is het niet helemaal wat u voor haar in gedachten had?’

‘Niet voor iemand die met genoeg is afgestudeerd in de psychologie.’

‘Het zijn zware tijden. Misschien wacht ze gewoon tot de juiste baan zich aandient.’

‘Dat zou ik graag geloven, maar...’

‘Maar wat?’

‘Nou ja, volgens mij heeft ze haar tijd gewoon verdaan. Ze is nu al twee jaar geleden afgestudeerd. Voordat ze naar de universiteit ging, had ze ook al een jaar vrij genomen.’

‘Heeft ze een vriend?’

‘Bij mijn weten wel, ja,’ zei Juliet. ‘Niet dat we hem ooit hebben ontmoet of dat ze ons zelfs maar iets over hem heeft verteld, hoor. We hebben voornamelijk contact via de telefoon of via sms’jes. U weet vast wel hoe de jeugd van tegenwoordig is. Een bezoekje aan hun ouders is vaak het laatste wat bij hen opkomt, tenzij ze natuurlijk iets nodig hebben of bij speciale gelegenheden.’

‘Jonge mensen kunnen erg gesloten zijn,’ beaamde Annie.

‘Ze is een volwassen vrouw. Ik was op haar leeftijd al getrouwd.’

‘De tijden veranderen,’ zei Annie. ‘Kinderen verlaten het nest tegenwoordig niet zo snel meer.’

‘Erin teert heus niet op onze zak, als u dat soms bedoelt. Ze was juist blij dat ze het huis uit kon. Het kon haar niet snel genoeg gaan. Dat was het probleem niet.’

‘Wat dan wel?’ zei Annie, die merkte dat haar geduld begon op te raken. Ze kreeg zo langzamerhand de indruk dat het een huiselijke aangelegenheid was en werd een beetje nijdig omdat ze in Banks’ afwezigheid niet alleen zijn werk moest doen, maar ook nog eens zijn persoonlijke problemen mocht afhandelen. ‘Waarom bent u hier? Wat hoopte u dat Alan voor u zou kunnen doen?’

Juliet rechtte haar rug. ‘Hij zou wel weten wat hij moest doen, hè?’

‘Ja, maar waaraan dan?’ Annie beseftte dat ze bijna schreeuwde, maar ze kon zich niet inhouden.

‘Aan het pistool,’ zei Juliet Doyle met gebogen hoofd en ze sprak zo zacht dat Annie haar nauwelijks kon verstaan. ‘Ze heeft een pistool.’

‘Vertel me eens hoe het precies is gegaan.’

Hoofdingspecteur Catherine Gervaise zat met over elkaar geslagen armen op de punt van haar bureau en torende zo hoog boven Annie en Juliet Doyle uit dat Annie het gevoel kreeg dat ze net twee spijbelende schoolmeisjes waren die bij de schooldirectrice op het matje waren geroepen. Gervaise kon inderdaad zo overkomen als ze dat wilde. Annie had haar notitieboekje opengeslagen en zat met een pen in haar hand te wachten. Hoe ze de situatie ook aanpakten, er zou hen ongetwijfeld een heleboel bureaucratische rompslomp te wachten staan en ze moest alles goed noteren.

‘Ik was bezig met het schoonmaken en afstoffen van haar kamer,’ stak Juliet van wal. ‘Ik was echt niet aan het rondsnuffelen. Erin zat beneden naar een ochtendprogramma op de televisie te kijken. Ik hou van een schoon en opge-reimd huis, en het was de ochtend dat ik altijd de bovenverdieping doe, dus ik zag er geen kwaad in.’

‘Woont Erin nog thuis?’ vroeg Gervaise.

‘Nee. Ze woont in Leeds, dat heb ik mevrouw Cabbot al verteld.’

‘Kunt u ons alstublieft het adres geven?’

‘Natuurlijk.’ Juliet noemde een adres in Headingley en Annie schreef het op. Ze kende de wijk en herkende de straatnaam.

‘Waarom is ze in Eastvale?’

‘Ze... dat heeft ze eigenlijk niet echt gezegd.’

‘Wat heeft ze dan wel gezegd?’

‘Alleen maar dat ze een tijdje naar huis wilde komen. Ik dacht dat ze het misschien had uitgemaakt met haar vriendje of zoiets.’

‘Hebt u haar ook gevraagd of dat zo was?’

‘Ja, maar ze zei alleen maar dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien. Anders is ze nooit zo grof. We hebben haar geleerd om beleefd te zijn en mensen die ouder zijn dan zij met respect te behandelen. Ze is echter over-stuur. Ik dacht dat ze me na verloop van tijd vast wel uit zichzelf zou vertel-len wat haar dwarszat als ik haar verder met rust liet. Dat doet ze namelijk meestal.’

‘Zijn jullie heel hecht?’

‘Héél hecht zou ik niet zeggen, maar ik mag graag denken dat we wel hecht zijn, ja, en dat ze het gevoel heeft dat ze alles met me kan bespreken, dat ze me alles kan vertellen. Daarom was het ook zo’n schok toen ik het pistool vond.’

‘Wat weet u over haar vriend?’

‘Eigenlijk alleen maar wat ze me aan de telefoon heeft verteld.’

‘Hoe heet hij?’

‘Geoff. Ik weet niet wat zijn achternaam is. Ze gebruiken tegenwoordig alleen maar roepnamen, hè?’

‘Hoe lang heeft ze al iets met hem?’

‘Ongeveer een halfjaar.’

‘Denkt u dat hij een slechte invloed op haar heeft?’

‘Integendeel juist. Zo te horen is hij een heel aardige jongen die het al ver heeft geschopt en helemaal niet het gebruikelijke sjofele studententype met wie ze meestal uitgaat. Ik moet ook zeggen dat het me tijdens de paar keer dat ik haar heb gezien sinds ze bij elkaar zijn, is opgevallen dat ze er uiterlijk een heel stuk op vooruit is gegaan.’

‘Noemt u eens wat?’

‘Om te beginnen haar kledingkeuze. Die is tegenwoordig veel stijlvoller. Veel modieuzer. Ze heeft zich heel lang als een studente gekleed, maar voor haar vaders verjaardag kwam ze aanzetten in een mooie zomerjurk met een prachtig hartvormig hangertje om haar nek. Vroeger droeg ze nooit sieraden, alleen maar van die goedkope prullen van gekleurde plastic kralen en dergelijke. En ze heeft ook haar haren laten doen. Je kunt wel zien dat ze naar een goede kapper is gegaan. Echt vakwerk.’

‘Wanneer was dat precies?’

‘30 juli.’

‘Weet u ook wat Geoff voor werk doet?’

‘Hij zit in de verkoop en marketing. Dat is alles wat ik weet. Hij heeft een auto van de zaak. Een BMW.’

‘Dat klinkt als een goede partij,’ zei Gervaise. ‘Hoe gedroeg Erin zich toen ze naar huis terugkwam? In wat voor stemming was ze? U zei net dat ze overstuur was.’

‘Ja. Ze was nogal afstandelijk, afwezig. Heel stil en teruggetrokken.’

‘Is dat iets voor haar?’

‘Nee. Meestal is ze in gesprekken en zo vrij gewoon. Dat is altijd al zo geweest. Vrolijk. Ze lacht graag. Is heel sociaal. Nu gedraagt ze zich echter als een kluzenaar en zit ze vooral op haar kamer.’

‘Heeft ze u om hulp gevraagd, in welk opzicht dan ook?’

Juliet fronste haar wenkbrauwen. ‘Hoe bedoelt u? Wat voor soort hulp?’

‘Financiële, emotionele, medische. Noem maar op. Kan het zijn dat ze persoonlijke problemen heeft?’

‘Dat ze zwanger is, bedoelt u?’

‘Het is een mogelijkheid,’ zei Gervaise. ‘Ook al doelde ik daar niet specifiek op. Zou ze zoiets met u bespreken?’

‘Dat hoop ik wel.’

‘Hoe lang is ze al terug in Eastvale?’

‘Sinds vrijdagochtend. We hebben haar kamer aangehouden. Al die tijd. Precies zoals hij was. Nou ja, wel iets netter.’

‘Dat doen een heleboel ouders,’ zei Gervaise. ‘Dat is om het gevoel van verlies te compenseren omdat hun kinderen het huis uit gaan. Het valt soms niet mee om hen los te laten.’

Annie wist dat de hoofdinspecteur zelf twee kinderen had, ook al kon ze zich dat op dit moment nauwelijks voorstellen zoals ze daar zat in haar zakelijke krijtstreeprok, dichtgeknoopte jasje en helderwitte bloes.

‘Ja,’ zei Juliet.

‘Hebt u de indruk dat het deze keer om een minder vluchtig bezoekje ging?’

‘Absoluut.’

‘En dit is de eerste keer sinds ze het huis uit is dat ze voor langere tijd komt logeren?’

‘Ja.’

Gervaise zweeg even. ‘Goed, laten we het even hebben over het pistool dat u boven op de kledingkast hebt gevonden,’ ging ze toen verder.

‘Het lag helemaal achteraan op de kast waar je het onmogelijk kon zien, tenzij je op een stoel of trapleer stond. Het was in een theedoek gewikkeld. Ik neem aan dat ze dacht dat het daar wel veilig verstopt lag. Ze denkt namelijk nooit echt na over schoonmaken en dergelijke.’

‘En het zou daar ook veilig verstopt hebben gelegen als u niet zo grondig was geweest,’ zei Gervaise. ‘U hebt er heel goed aan gedaan om naar ons toe te komen, mevrouw Doyle.’

‘Ik weet het zo net nog niet, hoor,’ zei Juliet hoofdschuddend. ‘Mijn eigen dochter. Ik voel me zo’n... zo’n verrader. Wat gaat er nu met haar gebeuren?’ Annie had bijzonder tegenstrijdige gevoelens over Juliet Doyle. De vrouw gaf nota bene haar eigen dochter aan en ging waarschijnlijk door een hel. Misschien was Juliet zich er niet van bewust, maar Annie wist dat er op het bezit van een handwapen een wettelijk vastgestelde straf van minimaal vijf jaar stond en dat rechters deze wet vrij strikt toepasten, ook al waren er recentelijk diverse klachten ingediend over te soepele rechters. Wellicht lieten ze bij een jonge vrouw zonder strafblad de bijzondere omstandigheden wel meewegen, maar hoe vergevingsgezind ze ook waren, Erin Doyle hoefde niet te hopen op een voorwaardelijke veroordeling of taakstraf, maar moest rekening houden met een gevangenisstraf. En na haar vrijlating zou ze een strafblad hebben. Waarschijnlijk had Juliet hier geen idee van. Maar goed, voorlopig hadden ze totaal nog geen bewijs dat Erin Doyle zich ergens schuldig aan had gemaakt, hield Annie zichzelf voor.

‘Het is een ernstige kwestie,’ vervolgde Gervaise. ‘Een pistool is een gevaarlijk wapen en hoe meer we er van de straat kunnen halen, des te veiliger onze steden en dorpen zullen zijn.’

Dat was het officiële standpunt van het politiekorps, wist Annie, en Gervaise deed blijkbaar haar best om ervoor te zorgen dat Juliet iets beter kon leven met het idee dat ze haar dochter verraadde en het gevoel kreeg dat ze een correct handelende burger was. Annie merkte echter dat Juliet Doyle zich nu pas echt zorgen begon te maken en er spijt van kreeg dat ze was gekomen. Waarschijnlijk dacht ze nu dat haar man en zij de ellendige situatie best zelf hadden kunnen afhandelen, dat ze het pistool gewoon onschadelijk hadden moeten maken door het in de rivier te gooien en Erin streng hadden moeten toespreken. En daarin, vond Annie, had ze eigenlijk ook wel gelijk.

Dat een moeder zo'n stap zette, vond Annie bijna ondenkbaar, al wist ze nog zo goed dat de politie de bevolking er zelf toe aanspoorde en al wist ze dat zij het als politieagent en bestrijder van de georganiseerde misdaad eigenlijk hoorde toe te juichen. Hoewel ze Juliet ergens bewonderde om haar opofferingsgezindheid ter wille van haar plichtsgevoel en het geluk en welzijn van andere mensen, voelde ze toch ook afkeer van wat de vrouw deed. Annie had weliswaar nooit zelf een kind opgevoed, maar was ervan overtuigd dat ze nooit in staat zou zijn om haar eigen dochter te verraden en wist heel zeker dat haar moeder nooit zoiets zou hebben gedaan, ook al was ze gestorven toen Annie nog heel jong was. Haar vader zou haar flink de oren hebben gewassen en het wapen in zee hebben geworpen, maar ook hij zou haar nooit aan de politie hebben uitgeleverd. Juliet Doyle was hier natuurlijk naartoe gekomen met het voornemen om Banks' hulp in te roepen, hield ze zichzelf voor. Ze had ongetwijfeld gehoopt dat hij de kwestie officieus en vertrouwelijk zou afhandelen.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vroeg Juliet.

Gervaise stond op van de punt van haar bureau en ging op haar bureaustoel zitten. Daar zag ze er lang niet zo imponerend uit en Annie voelde dat de sfeer iets luchtiger werd. ‘Er zijn bepaalde procedures die we moeten volgen,’ zei Gervaise. ‘Waar is het pistool nu?’

‘In de keuken. Bij Patrick. Het leek ons geen goed idee dat ik ermee over straat zou gaan en ik moet eerlijk bekennen dat ik ook erg zenuwachtig werd bij de gedachte alleen al.’

‘En uw dochter?’

‘Die is daar ook. We waren het erover eens dat dit de beste manier was. Zij zouden thuisblijven en ik zou hierheen gaan om met Alan te praten en hem te vragen om met me mee terug te komen, maar...’

‘Ja, ik heb begrepen dat inspecteur Banks een vroegere buurman van jullie is,’ zei Gervaise. ‘Maakt u zich maar geen zorgen, iedereen hier is uiterst professioneel. Wij zullen dit precies zo afhandelen als hij dat had gedaan. Ik weet dat het prettiger is om in een situatie als deze met een vertrouwd iemand van doen te hebben, maar we hebben allemaal hetzelfde doel voor ogen. Allereerst dit: weet u heel zeker dat het een echt pistool is? U wilt niet weten hoe vaak het voorkomt dat mensen een replica aangeven of een BB-gun.’

‘Volgens Patrick wel. Hij is vroeger, heel wat jaren geleden, na het gymnasium, lid geweest van een schietvereniging. Ik weet zelf helemaal niets van dat soort dingen af.’

‘Heeft hij toevallig ook gecontroleerd of het wapen geladen is?’

‘Hij zei van wel. Hij heeft er heel voorzichtig mee gedaan.’

‘Mooi,’ zei Gervaise. ‘Heeft hij het ook ontladen?’

‘Nee. Hij zei dat het beter was om het te laten zoals het was om het bewijs niet te verpesten.’

Dat is dan heel fijn, dacht Annie. Weer zo iemand die veel te veel afleveringen van *CSI* had gezien. Een geladen wapen. Nu waren ze dus verplicht het arrestatieteam erbij te halen. Het was veel verstandiger geweest en ook veel veiliger als Patrick Doyle het wapen gewoon had ontladen. Annie wist echter ook dat er maar weinig mensen verstandig handelen tijdens een crisis. Hoe vaak komt het tenslotte helemaal voor dat je in de slaapkamer van je dochter een geladen vuurwapen aantreft?

‘Heeft hij ook gezegd wat het voor wapen is?’ vroeg Gervaise.

‘Hij had het over een semiautomatisch wapen. Kan dat?’

Annie wist bijna niets van vuurwapens af, maar wist wel dat een semiautomatisch wapen een losse houder voor de patronen bevatte en geen trommel. Er zat meestal meer dan één patroon in de houder en het vuurde telkens wanneer je de trekker overhaalde één kogel af.

‘Dus toen u het huis verliet,’ ging Gervaise verder, ‘zaten uw man en dochter in de keuken en lag het pistool op tafel?’

‘Ja.’

‘Nog steeds in een doek gewikkeld?’

‘Ja, nadat Patrick het had bekeken, heeft hij het weer in de theedoek verpakt.’

‘In wat voor stemming was Erin toen?’

‘Ze was natuurlijk van streek. Boos. In tranen. Bang.’

‘Hebt u haar gevraagd hoe ze aan dat pistool kwam?’

‘Ja, natuurlijk, maar dat wilde ze me niet vertellen.’

Gervaise tuitte haar lippen en dacht even na; toen wierp ze een blik op Annie en ze stond op. ‘Dankuwel,’ zei ze tegen Juliet Doyle. ‘Ik zal iemand bellen om u gezelschap te houden, terwijl wij het probleem van het pistool oplossen. U begrijpt vast wel dat dát onze eerste prioriteit is. We moeten het geladen pistool uit uw huis verwijderen en naar een veilige plek brengen, en daarvoor dienen we strenge procedures te volgen.’ Ze nam de telefoonhoorn op en sprak kort met de agent achter de balie.

Juliet keek Annie smekend aan. ‘Blijft u bij me?’ vroeg ze.

‘Ik ben bang dat ik inspecteur Cabbot nodig heb,’ zei Gervaise. ‘Ze is naast mij de enige andere politieagent met een hoge rang die hier momenteel aanwezig is. Maar wees maar niet bang, ik zal agente Smithies opdragen om goed voor u te zorgen.’

‘Kan ik niet gewoon naar huis?’

‘Nog niet,’ zei Gervaise. ‘Dat kan pas nadat we het vuurwapen uit het pand hebben verwijderd.’

‘Kan ik dan niet met jullie mee?’

‘Ik vrees van niet,’ zei Gervaise. Ze raakte Juliets arm even aan. ‘Maakt u zich geen zorgen. Ik beloof u dat er goed voor u zal worden gezorgd.’

‘Mag ik mijn man even bellen?’

‘Het spijt me,’ zei Gervaise. ‘Het is in uw ogen misschien kinderachtig en dwaas, maar we kunnen niet toestaan dat er contact wordt opgenomen totdat de kwestie is opgelost en het vuurwapen veilig in ons bezit is.’

‘Wat kan het nu voor kwaad dat ik even met mijn man praat?’

Het kon heel veel kwaad, dacht Annie. Het kon bijvoorbeeld leiden tot een ruzie tussen de vader en dochter in het huis; en met een geladen pistool op tafel en personen die al tot het uiterste waren gespannen, kon dat fataal zijn. Voordat Gervaise de vraag kon beantwoorden, aangenomen dat ze dat tenminste van plan was, klopte agente Smithies al op de deur om de onwillige Juliet Doyle naar de kantine te begeleiden.

Gervaise gebaarde dat Annie even moest blijven. ‘We gaan dit helemaal volgens het boekje doen, Annie. Ik wil geen vuurwapens in mijn werkgebied en al helemaal niet dat er door haast of nalatigheid ongelukken mee gebeuren. Is dat duidelijk?’

‘Ja, hoofdinspecteur,’ zei Annie. ‘Zal ik proces-verbaal opmaken en een arrestatieteam oproepen?’

‘Ja. En laat een van onze agenten de Doyles natrekken, met name de dochter. Oppervlakkig gezien lijkt alles misschien wel koek en ei, maak zoek uit of er redenen zijn om op onze hoede te zijn. Ik zal assistent-hoofdcommissaris McLaughlin bellen, die ongetwijfeld contact zal opnemen met de hoofdcommissaris. Ik ben ook van plan de politie van Leeds te vragen om Erins huis te doorzoeken. Ik geloof niet echt dat ze een wapenhandelaar is, maar we kunnen maar beter het zekere voor het onzekere nemen. Laten we maar aan de slag gaan. Hoe langer we het uitstellen, des te groter de kans dat er iets misgaat.’

Het was niet de eerste keer dat Annie getuige was van een gewapende politie-inval. Een paar jaar eerder was ze in Londen zelf bij twee van zulke invallen betrokken geweest. De eerste was soepel verlopen, maar de tweede was op een ware ramp uitgedraaid. Er waren schoten gelost en twee mannen waren om het leven gekomen. Deze keer voelde het veel vreemder aan, omdat het maar een klein stukje bij het politiebureau vandaan plaatsvond, tegenover Banks’ oude twee-onder-een-kapwoning. Het zag er allemaal doodnormaal uit. Een zwarte kat baande zich een weg door een bloembed en aan het eind van de straat bleven mensen met hun boodschappen in de hand staan om te zien wat er aan de hand was.

Annie zat zwijgend in een onopvallende politieauto met hoofdinspecteur

Gervaise te wachten op de komst van de voertuigen van het arrestatieteam. Ze wilde bijna maar dat ze rookte. Dan had ze in elk geval iets om de tijd te verdrijven. In plaats daarvan staarde ze maar naar de twee-onder-een-kapwoningen met hun erkerraam, de tuin die door een laag muurtje afgebakend was, de grindstenen gevel en het kortgemaaide gazon, en vond het moeilijk om zich voor te stellen dat Banks hier ooit met zijn gezin had gewoond. Zij had hem altijd een eenling gevonden, zelfs tijdens hun kortstondige relatie. Tegenwoordig lukte het haar helemaal niet meer om hem te doorgronden. Hij was veranderd, er was iets wezenlijks beschadigd, en ze durfde niet te zeggen of dat ooit nog kon worden hersteld.

Op het kruispunt met Market Street hielden twee Volvo T5's stil. Elke auto van het arrestatieteam werd bemand door twee gewapende agenten met een speciale uitrusting die uit een korte wapenstok, handboeien en pepperspray, en daarnaast een Glock handwapen en een tasergun bestond. In de kofferbak van hun Volvo lagen Heckler & Koch MP5-machinepistolen, die onderdeel waren van een verzameling andere dodelijke wapens.

Laburnum Way was een doodlopende straat van ongeveer honderd meter lang en met hun komst werd de straat volledig afgesloten. Aan het andere uiteinde stonden twee surveillancewagens. Een aantal bewoners sloeg hen vanachter de ramen gade.

De vier AT-leden waren al gebriefd over de indeling van het huis op basis van de informatie die Juliet Doyle hun had verschaft, voor het geval het nodig bleek dat ze zichzelf toegang tot het pand verschaften. Ze verwachtten echter niet dat dit nodig zou zijn, aangezien Patrick Doyle en zijn dochter wisten waar Juliet naartoe was en ze een bezoekje van de politie verwachtten.

Annie had de indruk dat een van de AT'ers een vrouw was, maar het was lastig met zekerheid te zeggen door de kogelwerende kleding en andere spullen die ze droeg. Er kwam nog een auto aanrijden; Mike Trethowan, de hoofdinspecteur van het AT-kader, die eveneens van top tot teen in beschermende kleding was uitgerust, sprak kort met zijn agenten en kwam toen naar Annie en Gervaise toe.

'Is er nog iets veranderd?' vroeg hij.

'Nee,' zei Gervaise. 'Volgens onze informatie zitten ze gewoon in de keuken op onze komst te wachten.'

'Waar is de keuken?'

'Aan de achterkant van het huis. Aan het eind van de gang aan de rechterkant.'

De hoofdinspecteur snoof diep, knikte en liep terug naar zijn team.

Het ging hier niet om gewapende gijzelaars of een schietpartij met dodelijke afloop. Tot dusver was er niets gebeurd en in dergelijke gevallen was de stan-

daardprocedure eenvoudig. Aangezien niets erop wees dat iemand van plan was het vuurwapen te gebruiken en de vader van het meisje de situatie min of meer onder controle had, zouden gewone agenten in uniform op de deur kloppen en schreeuwen dat Patrick en Erin Doyle naar buiten moesten komen. Zodra ze verschenen, zou hun worden opgedragen om het bewuste wapen te overhandigen en door te lopen. Het kwam er slechts op aan dat ze waakzaam bleven en de gebruikelijke voorzorgsmaatregelen en voorzichtigheid rond vuurwapens in acht namen. Vanbuiten leek het in het huis in elk geval bijzonder rustig.

Het ging meteen al fout, want de deur werd niet opengedaan. Door de voor de hand liggende spanning die optrad wanneer er vuurwapens in het spel waren, was iedereen een beetje ongeduldig, maar Annie moest toegeven dat in de tijd die hoofdinspecteur Trethowan nodig had om de wijkpolitie op te roepen, twee gewapende mannen naar de achterdeur te sturen en twee over het pad naar de voordeur zelfs een bejaarde met een looprek genoeg tijd had gehad naar buiten te komen. Annie wierp een blik op Gervaise, die zich met een strak gezicht verbeet en haar fraai gewelfde lippen tot een rechte, rode streep vertrok.

Toen de AT-leden geen reactie kregen op hun geroep, gebruikten ze een deurram en de deur brak krakend open, waarna de twee agenten met zo veel mogelijk kabaal naar binnen renden. Binnen een paar tellen waren ze uit het zicht verdwenen en na een korte stilte hoorde Annie een onderdrukte kreet en een klikkend geluid als een cicade die ergens in de bomen in de verte zit te kletsen, gevolgd door een luide gil, heel veel geschreeuw en een paar harde klappen.

Gervaise en zij sprongen uit de auto en holden naar de tuin, maar hoofdinspecteur Trethowan, die buiten bij het huis stond, hield een hand op om hen te waarschuwen dat ze niet dichterbij moesten komen en ging zelf naar binnen. Annie hoorde dat de andere twee agenten aan de achterkant naar binnen gingen, gevolgd door nog meer geschreeuw, het geluid van een stoel of tafel die met veel geraas omver kletterde en ten slotte nog een harde gil, deze keer van een andere stem.

Annies hart klopte zo hard en zo snel dat ze bang was dat het in haar borstkas zou openbarsten. Ze rilde over haar hele lichaam. Voor haar gevoel duurde het een eeuwigheid voordat er weer iets gebeurde. Het was doodstil in het huis, afgezien van de geluiden van het arrestatieteam dat binnen rondliep en deuren die open- en weer dichtgingen. Uiteindelijk kwam Trethowan met twee agenten naar buiten en ze liepen met zijn drieën naar het busje.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Gervaise toen ze langs hen kwamen.

Trethowan schudde alleen maar zijn hoofd. Annie kon door de beschermende uitrusting zijn gezicht niet zien.

Na ongeveer een halve minuut gaf iemand luidkeels het sein veilig en kwam er weer een agent naar buiten met in zijn handen een klein voorwerp dat in een theedoek was gewikkeld. Daar was het dus allemaal om te doen, dacht Annie. Heel klein. Heel dodelijk. Toen de man vlak langs haar kwam, zag ze dat op de theedoek een plattegrond van de Yorkshire Dales stond gedrukt. Kort daarna kwamen de laatste twee AT-agenten naar buiten en ze sleurden een wild worstelende, krijsende, geboeide jonge vrouw met zich mee: Erin Doyle. Toen klonk het geluid van een ambulance die door Market Street naar hen toe kwam racen.

‘O, shit,’ zei Gervaise. ‘Daar zullen we het hebben.’